

Rogelia Nos

L'últim diumenge de setembre celebrem a les Coves la festa de Sant Miquel, a l'ermita de Sant Vicent. Tots els anys hi ha sis persones, elegides per sorteig, per a ser majorals, és a dir, que es responsabilitzen de preparar les dues festes, Sant Miquel i Sant Vicent, a més d'afegir les millores necessàries a l'ermita.

Ens ompli d'orgull i satisfacció vore com la nostra benvolguda ermita, poc a poc, amb la col·laboració de tot el poble i la força dels majorals i majorales que aconseguissen les metes que cada any es proposen per al manteniment i millora d'aquesta joia covarxina.

La missa oficiada pel nostre rector Juan Molins. No faltaren les autoritats, presidides per l'alcalde Jacobo i les festeres amb la seua regina Vanessa, que és majorala també.

A la fi de la missa es van repartir els rotllos beneïts com és costum, al jardí de l'ermita. Els que van tindre una cosa especial van ser els xiquets i xiquetes assistents. D. José Antonio Dávalos, de Barcelona va enviar un tractor, que funciona amb piles, per a rifar-lo. Jordi va ser el xiquet agraciad per la sort, fill de Mª José, majorala, que ho desitjava amb força. Acabarem la missa cantant el gojos a Sant Miquel.

Els majorals d'enguany van ser: José Castellar, Vanessa Fabregat, Mª José Miralles, Isabel Beltrán, Paquita i Abel.

Recordem la nostra història.

Escrts de Mossén José Carceller ens conten com abans la festa de Sant Miquel era una romera de rogatives a

Sant Miquel d'Alcalà. Conta que de matinada acudien els romers a l'església vella (la nova no existia), començava la processó de rogatives amb càntics i lletanies pel carrer Desemparats, seguïen per on és avui el Calvari i camí el Molí la Maria i al riu per a seguir el camí.

Canten el rosari, un descans per esmorzar i darrere van quedant els molins de farina que aprofiten l'aigua del nostre riu Segarra o Coves. Al final del terme i a l'esquerra el molí Encevit, ja estan al terme d'Alcalà i a l'ermita de Sant Miquel.

Entren a l'església, es celebra la santa missa amb sermó oficiada per un capellà de les Coves. Al final de la missa ixen i corren fugint dels joves gaspatxers que han

acudit, la cosa es posa lletja, insults, paraulotes i també pedrades.... Seguim corrent i fora del terme d'Alcalà, traiem la berena del saquet i dinem tranquils. A boqueta nit aplega la romeria a la plaça d'Espanya i l'altra processó allí els espera i tornen a l'església vella.

Mossén José Carceller segueix contant que era acòlit i va llegir en un paper escrit una sol·licitud dels capellans de les Coves, que n'eren cinc, al bisbe de Tortosa per què dispensara al poble de les Coves la promesa que havia fet, anys darrere, d'anar en romera de rogatives a l'ermita de Sant Miquel, el terme d'Alcalà, el primer divendres de Quaresma pel motiu del cesse d'una pesta.

El bisbat ho concedeix però canviaria l'itinerari, anirien a l'ermita de Sant Vicent que les Coves té prop del poble. Aquest és el motiu pel que es troba l'altar de Sant Miquel a la nostra ermita.

D'ara endavant la processó de rogatives eixiria a la vesprada de l'església vella, fins que es va construir l'església nova, és a dir, l'actual. Baixava per la plaça, pel raval i pel camí del cementeri arribaven a l'ermita. Aquesta processó es deia la volteta i anaven principalment joves i poques persones grans. La presidia el Sr. Vicari, davant la creu alçada, darrere dos regidors i l'agutzil i per últim la resta de persones. Seguïen les invocacions i lletanies "Sante Michael..." i xillant els xiquets i demés persones "Ora pro nobis".

La segona processó era més solemne i eixia de l'església "a poqueta nit", la creu alçada i acòlits (Mossén José Carceller anava d'acòlit) candeleres, "haches" ciris, la gent, la peanya de la Mare de Déu dels Dolors i el cura Mossén Antonio Pitarch... la resta dels regidors, la banda de música i tot el poble.

